
DIA INTERNACIONAL DE LA DONA

L'escriptora Simone de Beauvoir deia que *"El més escandalós que té l'escàndol és que un s'acostuma a l'escàndol"*. I això és precisament el que volem trencar amb les jornades que hem organitzat aquest any des de l'Ajuntament de les Franqueses. "Posa-hi nom" és el lema que hem triat. I per què "Posa-hi nom"? Doncs perquè hi ha un tipus de violència, de maltractament envers les dones, que està totalment normalitzada i cal començar a posar de manifest perquè la patim cada dia només per una qüestió de gènere.

De quin tipus de violència parlem? De la que tenim interioritzada i són pocs els qui s'atreveixen a posar-la de manifest perquè sortir de la norma pot portar al rebuig, a l'escarni. Ens hem acostumat a que la major part dels equips directius estiguin formats per homes, a les diferències salarials entre gèneres,... Això sí, ho reivindiquem cada 8 de març homes i dones amb hipocresia perquè a aquestes desigualtats més mediàtiques, si em permeteu dir-ho així, se li sumen els comportaments humiliants que van calant com la pluja fina, dia rere dia.

En l'àmbit laboral, per exemple, allà on diem que manen majoritàriament els homes hem de rebre amb condescendència els seus acudits masclistes, els adjectius referents al nostre físic o la valoració dels nostres actes en funció de si som simpàtiques. I tot això ho hem d'acceptar amb un gran somriure perquè és normal, perquè forma part de la seva violència normalitzada. Perquè si em rebel·lo contra aquest comportament seré titllada de "malfollada" o potser pensaran que sóc lesbiana perquè una dona normal, normal amb moltes cometes, només pot rebre amb somriure i bon humor comentaris tan humiliants com aquests per part d'un home.

I aquest comportament el podríem extrapolar a qualsevol situació en què la dona vol exercir la seva llibertat,... Ho dic perquè també hem d'aguantar comentaris que posen en entredit el nostra la nostra capacitat, el nostre potencial en situacions on només nosaltres, les dones, tenim el valor. Situacions on nosaltres mateixes acabem cedint aquest poder als homes perquè durant anys no ens hem estimat prou.

I és que permeteu-me que torni a citar a Beauvoir, *"l'opressor no seria tan fort si no tingués còmplices entre els oprimits"*. Perquè sí, perquè moltes vegades som les mateixes dones les que ens fem còmplices d'aquests comportaments, les que diem que no podem ser feministes perquè no tots els homes són iguals. I és que no es tracta

d'això. Perquè ja no volem la igualtat perquè no som iguals. Ara volem estar apoderades, sí, sí aquesta paraula que molts homes, i també dones, ja estan cansades de sentir. Volem deixar de ser un objecte en el nostre lloc de treball, en la nostra vida personal, quan parim... Perquè el nostre cos és només nostre i la nostra ment és lliure i podem arribar allà on ens proposem. En definitiva, perquè ja no es tracta d'igualtat, sinó de respecte.

Per tot això, nosaltres volem posar nom a aquesta violència invisible i normalitzada. Perquè posant-hi nom podrem acabar amb ella. Perquè hem d'estar orgullosos d'haver nascut dones. Si ens apoderem, respectem i estimem aquesta manera de fer basada en la humiliació quedarà arraconada i no tindrà més remei que desaparèixer. Recordem avui i sempre que "el feminisme és una manera de viure individualment i de lluitar col·lectivament". Per tant, si primer ens ho creiem nosaltres, les dones, res ni ningú ens tornarà a humiliar. Perquè no volem viure sotmeses, sinó lliures i rebels.